

درد دل کارگران اراک؛ از هپکو تا شهرک صنعتی خیرآباد

غرور ما شکسته است

حسین کارگر شهرک صنعتی خیرآباد اراک با ماهی یک میلیون و 300 هزار تومان حقوق می گوید: «8 سال است اینجا کار می‌کنم و 13 سال هم جای دیگری بودم. دوتا بچه دارم و با بدبختی زندگی می‌کنیم. یک سره دردرس و گرفتاری است و کاری هم از دست ما برنمی‌آید. در خانه 40 متری با دو بچه زندگی می‌کنم و فقط زور می‌زنیم زنده بمانیم. «خدا را شکر هنوز پولمان می‌رسد که پوستر گوشت و مرغ را بخریم و به بچه‌ها نشان بدهیم!»»

مهدی مسئول انجمن صنفی و کارگر قسمت تعمیرات در مورد مشکلات 6 ساله 34 هزار کارگر قرارداد موقت پالایشگاه نفت می گوید: «ما اداره کاری پول می‌گیریم؛ 2 میلیون با 120 ساعت اضافه کار، ولی نفر رسمی با همان پست توی اتاق می‌نشیند و بالای 7 میلیون می‌گیرد.»

محمد حامدی عضو شورای کارگری شرکت احیا صنعت با اشاره به واگذاری شرکت به بخش خصوصی و خطر اخراج می گوید: کارگران نگرانند و می‌گویند این جا به جایی منجر به بیکار شدن بیش از صد نفر با سابقه کار بالا و در آستانه بازنشستگی خواهد شد. 50 تا نیرو با 17 سال سابقه داریم که دو سه سال دیگر بازنشسته می‌شوند. حالا اگر بخواهند یکدفعه اخراج شوند چه لطمه‌ای به آنها و خانواده‌شان می‌خورد؟»

امیر کارگر هپکو با 17 سال سابقه کار با اشاره به روزهایی که کارگران به خیابان‌ها ریختند و راهپیمایی‌های خیابانی و بستن خط راه‌آهن و تحصن در میدان باغ ملی و... وعده‌هایی که دادند، می گوید: «بعد از اینکه یکی یکی وعده‌ها نقد نشد، زندگی کارگران زیادی آسیب دید و بعضی خانواده‌ها از هم پاشید و به طلاق انجامید. اما مهم‌ترین مسأله غرور کارگرانی بود که شکسته می‌شد. یک روز یکی از پرسنل را دیدیم که مثل اسفند روی آتش است. می‌گفت سوپری محل حرف بدی به خانمش زده و او که حساب دفتری زیادی پیش آن فروشنده داشت نمی‌دانست چکار کند. خون خورش را می‌خورد، غرورش خرد شده بود.»

او از خودکشی همسر یکی از پرسنل می‌گوید و از شرایطی که آنقدر گفتنش دردناک است که شاید قابل درک نباشد: «اما تا کجا می‌شود

ادامه داد، خدا می‌داند. می‌خواهی وام بگیری، بفهمند کارگر هیکویی وام نمی‌دهند و ضامن هم نمی‌توانی بشوی. توی فامیل بی‌اعتبار می‌شوی، دیگر کسی در خانه ات را نمی‌زند چون می‌داند یخچالت خالی است. خودت هم بهتر می‌بینی که با فامیل قطع ارتباط کنی. یک بار یکی از دوستان در یک ماه سه تا عروسی دعوت شد که هیچ‌کدام را نرفت. وقتی حقوق نمی‌گیری چطور می‌خواهی برای زن و بچه لباس بخری؟ اصلاً لباس هم بخری عروسی بدون کادو دادن که نمی‌شود؛ کسی که 500 تومان توی جیبش ندارد، کسی نمی‌تواند درکش کند که چه کشیده. مردم عادی نمی‌توانند درک کنند. ما آسیب روانی دیده‌ایم!»

اما مسأله او و بسیاری از کارگران اراکی تنها پول و سرمایه نیست آنها نگران روزهایی هستند که شرکت‌ها یکی پس از دیگری تعطیل شوند و دیگر کاری نباشد. امیر در ادامه این گزارش که اردوی کار به نقل از گزارش محمد معصومیان در ایران آنلاین خلاصه کرده می‌گوید: «شهر ما شهری صنعتی است. آونگان تعطیل شد، کابل‌سازی تعطیل شد، موکت‌سازی تعطیل شد... خب بچه‌های این شهر کجا بروند سر کار؟ خیلی از مردم شرایط ما را درک نمی‌کنند. ما ایستادیم پای صنعت شهر تا آینده بدتر از امروز نباشد.